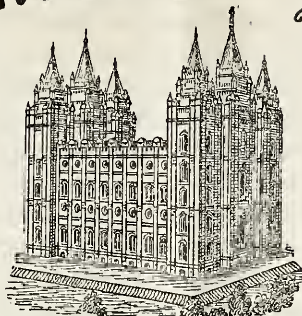
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 19	1 Oktober 1904	53 Aargang

Synd er Aarsagen til Frafald.

Tale* af Præsident Heber J. Grant

i Kjøbenhavn den 5 August 1904.

Det er med inderlig Tilfredshed, at jeg i Aften hilser paa mine Brødre og Søstre i denne By. Jeg har længe næret Ønsket om at se de skandinaviske Lande. Fra min tidligste Ungdom har jeg haft Agtelse for og Kjærlighed til Erastus Snow — den Mand, som var et Redskab i Herrens Haand til at aabne Evangeliets Dør her i Norden. Jeg har altid følt, at Herren i ham valgte den rette Mand til denne Mission. Da han døde, blev Anthon H. Lund, som jeg har kjendt i mange Aar, kaldet til at indtage hans Plads i de Tolvs Forsamling og valgtes for faa Aar siden til en af Præsident Joseph F. Smiths Raadgivere. Saavel den Gang, som da han blev valgt til Apostel, følte jeg, at han var den bedste, den mest ydmyge og den viseste, som kunde vælges. Jeg har lært at elske denne Mand, og det har glædet mig at se hans Fædreland; jeg beklager kun eet: at jeg ikke kan tale hans Modersmaal. Jeg priser min himmelske Fader for Vidnesbyrdet om Evangeliet. Intet i Verden giver En saa inderlig en Glæde som at virke for Evangeliet og bringe Sjæle til Gud. Hverken finansiel eller politisk Virksomhed kan give denne Tilfredshed.

Frelseren sagde: „Min Lære er ikke min, men hans, der sendte mig; om Nogen vil gjøre hans Villie, skal han kjende om Læren, enten den

* Nedskrevet efter Hukommelsen af Konferencepræsident H. J. Christiansen, som ved den paagjældende Lejlighed var Tolk.

er af Gud, eller jeg taler af mig selv." Jeg tør sige, at naar et Medlem af denne Kirke stadig har ført et dydigt og rent Levnet og praktiseret Evangeliets Lære, er det ingensinde bleven formørket i Sindet og har ikke tabt Troen paa Evangeliet. Jeg har endnu aldrig hørt om noget Saadant, og dersom det skulde ske, vilde jeg ikke kunne forklare det. Det har derimod altid vist sig, at de, som have brudt Dydens og Retfærdighedens Bud, ere faldne fra Kirken, og dette er for mig et af Vidnesbyrdene om dette Værks Guddommelighed. Jeg vil opmuntre eder, mine Søskende, til at holde fast ved Evangeliet og efterleve dets saliggjørende Principer. Opfyld eders Pligter i alle Henseender og gjør, hvad der er Ret; da vil Herren velsigne eder og bevare eder i Troen. Jeg hørte en Gang en Mand sige, at dersom vi vilde efterleve Visdomsordet, da vilde vi aldrig blive formørkede i Sindet eller tabe Troen. Jeg tror det samme. Men den omtalte Mand begyndte senere selv at hengive sig til berusende Drikke og Brugen af Tobak, og hvad var Følgen? Hans Sind blev formørket; han blev en Apostat og en Fjende af dette Værk. Han brød sit Løfte til Gud og omvendte sig ikke.

Det siges i Pagtens Bog i 3 og 6 Kap.: „Thi endskjøndt et Menneske kan have mange Aabenbaringer, og have Magt til at gjøre mange kraftige Gjerninger, maa han dog falde og paadrage sig den retfærdige Guds Straf, dersom han roser sig af sin egen Styrke, ringeagter Guds Raad og følger sin egen Villies og forfængelige Begjærligheds Tilskyndelser."

„Betragter Vunderne i min Side og Naglegabene i mine Hænder og Fødder; værer bestandige, holder mine Befalinger, og I skulle arve Himmeriges Rige. Amen." Der er dem, som mene, at hvis de blot kunde faa en eller anden mirakuløs Tilkjendegivelse, saa vilde de blive trofaste i Kirken. Men det er en skjæbnesvanger Mening. De, som have set de største Mirakler i denne Kirke, ere ofte faldne fra. Vi have et Exempel herpaa i Oliver Cowdery; skjøndt han havde set Frelseren, faldt han alligevel som et Offer for Synden og blev udelukket af Kirken. Jeg kjender en Mand, som en Gang virkede sammen med en fremragende Missionær i Skotland. Denne Mand havde i sin Missionstid hørt ham profetere, at der vilde udbryde Kolera i Skotland; men hvis de Hellige vilde holde Visdomsordet, lovede han dem i Herrens Navn, at ingen af dem, som bleve angrebne af Sygdommen, skulde dø, men helbredes ved Ældsternes Administration. Denne Profeti blev udtalt paa et Tidspunkt, hvor der ingen Kolera var og heller ikke Udsigt til nogen. Men Koleraen kom, og de to Ældster gik da fra Hus til Hus og salvede de Syge, som næsten øjeblikkelig bleve helbredede; ingen af dem døde. Den omtalte Mand apostaserede senere fra Kirken. Da hans tidligere Medarbejder i Missionsmarken ved en vis Lejlighed omtalte denne Begivenhed for ham, erkjendte han, at det var Sandhed, og at han var

en Frafalden og Overtræder, som maatte være beredt paa at blive fordømt.

Hvor vi end komme i Skandinavien, England, Schweiz, Tyskland eller Øerne i Stillehavet, alle Steder er Vidnesbyrdet om Evangeliets Sandhed det samme. Vi have ved at vise Lydighed mod de samme Principper modtaget den samme Aand. Vi ere alle Brødre og Søstre. Jeg virkede engang blandt Indianerne som Missionær. Uagtet dette Folk er raat og uciviliseret, bevirkede dog Guds Aand, at jeg fik Kjærlighed til det.

Jeg har ofte lagt Mærke til, at Søskende kunne græde af Glæde, naar de ere komne hjem til Zion og der have mødt den Missionær, som havde været et Redskab i Herrens Haand til at bringe dem under Evangeliet. Saa stor er denne Kjærlighed, at den kan overgaa den, som vi føle overfor vore egne Slægtninge. Det er en Følge af den Hellig-Aands Gave og de stærke Baand, hvormed Evangeliet sammenknytter os. Denne Aand øver den samme Indflydelse overalt og vidner om dette Værks Guddommelighed. Lederne af denne Kirke ere i Amerika almindelig anerkjendte for at være klarsynede og vise Mænd, og man beundrer den Enighed, som de have tilvejebragt hos dette Folk, der er indsamlet fra alle Nationer og har medbragt forskjellige Traditioner. Denne store Gjerning er dog ikke en Følge af menneskelig Visdom, men skyldes den Hellig Aands Inspiration, som disse Mænd ere begavede med. Dette Værk ledes ved Guds bemyndigede Mænd og ved Aabenbarelsens Aand; derfor hersker denne Enighed blandt Folket. Maa Gud velsigne eder, saa at I kunne forblive trofaste i Kirken, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Grev Leo Tolstoy om Krigen.

„Taler imod Krig og forkynder Fred."
(Pagtens Bog Kap. 98.)

Den bekjendte russiske Forfatter, Grev Leo Tolstoy, har i London Times for den 27 Juni skrevet en længere Artikel om den nuværende Krig mellem Rusland og Japan. Artiklen har til Overskrift: „Tænk jer om", og den er holdt i skarpe Udtryk, men virker helt igjennem betagende ved sin Indignation. Pressen overalt i den civiliserede Verden har da ogsaa beskjæftiget sig med den og knyttet Kommentarer til den. Som Motto benytter Forfatteren Jesu Ord til Jøderne, da de kom imod ham: „Denne er eders Time og Mørkets Magt." Artiklen er oversat paa Dansk af Vilhelm Holm og udkommen som Pjece paa Milos Forlag i Odense. Vi tillade os her at citere enkelte Brudstykker af den:

„Atter Krig! Atter Lidelser, unødvendige for Nogen, uden virkelig Grund! Atter Svig, atter almindelig Fordummelse og Menneskehedens Fornedrelse!

Mennesker, som ere skilte fra hinanden ved Tusinder af Mile, Hundrede Tusinder af Mennesker (paa den ene Side Buddhister, hvis Love forbyde dem at dræbe, ikke blot Mennesker, men endogsaa Dyr, paa den anden Side Kristne, der bekjende sig til Broderlighedens og Kjærlighedens Lov) søge som vilde Dyr til Lands og til Vands hverandre op for at dræbe, martre og lemlæste paa det grusomste. Hvor kan dette dog være? Er det Drøm eller Virkelighed? Der sker Noget, som ikke burde, ikke skulde kunne ske. Man ønsker, at det var en Drøm, og længes efter at vaagne op af den.

Men nej, det er ikke nogen Drøm, det er den frygtelige Virkelighed.

Man kunde endda forstaa, at en stakkels, uvidende Japaneser, ført bag Lyset, revet bort fra sin Mark og indbildt, at Buddhismen ikke bestaar i at nære Medlidenhed med ethvert levende Væsen, men i at ofre til Guderne, og at en lignende stakkels uvidende Fyr fra Egnene ved Tula eller Nisjni Nowgorod, som man har indbildt, at Kristendommen bestaar i at læse Bønner til Kristus, Madonna, Helgenerne og deres Billeder — man kunde forstaa, at saadanne ulykkelige Mennesker, som ved Aarhundreders Vold og Svig vare bragte til at anerkjende den største Forbrydelse i Verden, Brodermordet, som en lovlig Handling, kunde begaa disse rædselsfulde Gjerninger uden at betragte sig selv som skyldbetyngede.

Men hvorledes kunne saakaldte oplyste Mennesker prædike Krig, tage Del i den og, hvad der er det værste, uden selv at udsætte sig for Krigens Farer ophidse Andre dertil og sende deres ulykkelige, bedragne Brødre ud i Kampen? Disse saakaldte oplyste Mennesker kunne umuligt være uvidende, jeg vil ikke sige om Kristendommens Lov, hvis de anse sig selv for at være Kristne, men om Alt, hvad der er bleven og bliver skrevet, Alt, hvad der er bleven og bliver sagt om Krigens Grusomhed, Taabelighed og Meningsløshed. De blive betragtede som oplyste Mennesker, netop fordi de vide alt dette. Flertallet af dem har selv skrevet og talt derom. Ikke at tale om Haager-Konferencen, som fremkaldte hele Verdens Beundring, eller alle de Bøger, Brochurer, Avisartikler og Taler, der have fremhævet Muligheden af at løse internationale Stridsspørgsmaal ved en international Voldgift — intet oplyst Menneske kan i det hele taget være uvidende om, at det almindelige Kapløb mellem Staterne i Henseende til Rustninger uundgaaeligt maa føre til uendelige Krige eller til en almindelig Bankerot eller maaske til begge Dele. De kunne ligesaa lidt være uvidende om, at foruden den taabelige og formaalsløse Udgiven af Milliarder af Rubler, som repræsentere menneskeligt Arbejde, til Krigsforberedelserne, er der under Krigen selv Millioner af de mest energiske og kraftigste Mænd, der gaa til Grunde i den Periode af deres Liv, der er bedst skikket til produktivt Arbejde (i forrige Aarhundrede har Krigen kostet 14 Millioner Mennesker Livet). Oplyste Folk kunne ikke være

uvidende om, at Aarsagerne til Krigene altid ere af den Art, at de ikke alene ikke ere et Menneskeliv værd, men ikke engang en Hundrededel af de Beløb, der udgives til Krigene (under Kampen for Negrenes Frigivelse blev der udgivet langt mere, end det vilde have kostet at frikjøbe dem fra Slaveriet) . . .

Hele Rusland over, fra Kejserpaladset til den fjerneſtliggende Landsby, staa Præsterne, der kalde sig Kristne, og anraabe den Gud, der befalede at elske sine Fjender, den Gud, der er selve Kjærligheden, om at yde sin Hjælp til det djævelske Værk at myrde de flest mulige Mennesker.

Bedøvede af Bønner, Prædikener, Formaninger, af Processioner, Billeder og Aviser forlade Kanonernes Føde, hundrede Tusinder af uniformerede Mænd, udrustede med alle Slags dødbringende Vaaben, deres Forældre, Hustruer og Børn; med Hjerterne fulde af Kval, men med hyklet Munterhed drage de afsted for med Fare for deres Liv at begaa den forfærdeligste Forbrydelse, at dræbe Mennesker, som de ikke kjende, og som ikke have gjort dem noget Ondt. Og de blive ledsagede af Læger og Sygeplejersker, som paa en eller anden Maade bilde sig ind, at de ikke hjemme kunne hjælpe jævne, fredelige Folk, som lide, men kun kunne hjælpe dem, der ere optagne af at myrde hverandre. De, som blive hjemme, ere glade ved Efterretningerne om Menneskemyrderierne, og naar de høre, at mange Japanesere ere dræbte, takke de et Væsen, de kalde Gud.

Alt dette bliver ikke blot betragtet som et Bevis paa ophøjede Følelser, men hvis de, der holde sig tilbage fra sligt, vilde søge at bringe Andre ud af Vildfarelsen, benævnes de Forrædere og staa i Fare for at blive udskjældte og pryglede af den brutale Mængde, der til Forsvar for sit Vanvid og sin Grusomhed kun har eet Vaaben, den raa Kraft.

Det er, ligesom der aldrig har levet Mænd som Voltaire, Montaigne, Pascal, Swift, Kant, Spinoza eller Hundreder af andre Skribenter, som med stor Kraft have fremstillet Krigens Taabelighed og Galskab og skildret dens Grusomhed, Umoralitet og Raahed; og fremfor Alt er det, som om der aldrig havde existeret en Kristus og hans Lære om Menneskeheden som et Broderskab og Kjærlighed til Gud og Næsten.

Naar man mindes alt dette og ser, hvad der nu foregaar om En, føler man en Rædsel, mindre over Krigens Afskyeligheder end over det forfærdeligste af Alt, Erkjendelsen af den menneskelige Fornufts Afmagt.

Det eneste, der skiller Mennesket fra Dyret, det, hvorpaa hans Værd beror, hans Fornuft, det betragtes som noget unødvendigt, og ikke blot som en unyttig, men en skadelig Tilgift, der ligefrem hindrer Handlingen, som en Tøjle, der er falden af Hestens Hoved og nu er indviklet i dens Ben og kun hidser den.

Det er forstaaeligt, at en Hedning, en Græker, en Romer, ja selv en Kristen i Middelalderen, som ikke kjendte Evangeliet og blindt troede paa alle Kirkens Forskrifter, kunde gaa i Krig og i Slaget føle Stolthed

over sine krigeriske Bedrifter; men hvorledes kan en troende Kristen, ja selv en Tvivler, der dog uvilkaarlig er gjennemtrængt af de kristne Idealer om Broderskab og Kjærlighed, som har inspireret vor Tids Filosofer, Moralister og Kunstnere til deres Værker, hvorledes kan, siger jeg, en saadan Mand tage et Gevær eller betjene en Kanon og sigte paa en Skare af sine Medmennesker med Ønsket om at dræbe saa mange af dem som muligt? . . .

For to Tusinde Aar siden sagde Johannes den Døber og senere Kristus: „Timen er kommen, og Guds Rige er nær, omvender eder og tror paa Evangeliet (Mark. 1 : 15), og dersom I ikke omvende eder, skulle I alle omkomme" (Luk. 13 : 5). Men Menneskene lyttede ikke til dem, og den Ødelæggelse, de forudsagde, er allerede nær, og vor Tids Mennesker kunne ikke undgaa at se den. Vi ere allerede nær Undergangen, og derfor kunne vi ikke lade hine gammeldags, men for os nye Midler til Frelse upaaagtede. Vi kunne ikke undlade at se, at foruden alle de andre Ulykker, der stamme fra vort daarlige og ufornuftige Liv, maa Rustningerne og Krigene, der uundgaaelig opstaa af dem, ufejlbarlig ødelægge os. Vi maa indse, at alle af Mennesker opfundne Midler til Frelse for disse Onder vise sig og maa vise sig at være uvirksomme, og at Nationernes ulykkebringende Væbning stadig maa tage til. Og derfor henvende Kristi Ord sig til os og vor Tid mere end til nogen anden. Kristus sagde: „Tænk dig om" — det vil sige: Lad ethvert Menneske afbryde det Arbejde, han er begyndt paa, og spørge sig selv: „Hvem er jeg? Hvorfra er jeg kommen, og hvortil er jeg bestemt?" Og naar du har besvaret dette Spørgsmaal, saa afgjør, eftersom Svaret lyder, om det, du gjør, er i Overensstemmelse med din Bestemmelse. Og ethvert Menneske af vor Verden og paa vor Tid vil, naar han er bekjendt med Kristendommens Hovedlærdomme, kun behøve i et Minut at afbryde sin Virksomhed, glemme sin Stilling blandt Menneskene som Czar, Soldat, Minister eller Journalist og alvorligt spørge sig selv, hvem han er, og hvad der er hans Bestemmelse — for at begynde at tvivle om sine Handlingers Nytte, Lovlighed og Fornuftmæssighed. „Før jeg blev Czar, Soldat, Minister og Journalist," maa ethvert Menneske paa vor Tid i den kristne Verden sige til sig selv, „er jeg først og fremmest et Menneske, det vil sige et organisk Væsen, der er sendt af en Højeres Villie til et Universum, uendeligt i Tid og Rum, for at jeg, efter at have været der, skal dø, det vil sige forsvinde derfra. Og derfor ere alle de personlige, sociale, ja endogsaa de almene menneskelige Maal, som jeg kan stille mig selv, og som blive mig stillede af andre Mennesker, alle ubetydelige i Betragtning af mit Livs Korthed og Universets Uendelighed og burde derfor underordnes det højere Maal, som jeg er sendt til Verden for at naa. Det højeste Maal er uopnaaeligt for mig paa Grund af min Begrændsning, men det existerer (da der maa være en Hensigt med Alt, hvad der

existerer), og min Sag er det at virke for det, det vil sige, min Bestemmelse er at være en Guds Arbejder, at fremme hans Værk." Og efter at have forstaaet denne Bestemmelse maa ethvert Menneske lige fra Kejseren til Soldaten ikke kunne undlade at se anderledes paa de Pligter, som han har paataget sig eller andre Mennesker paalagt ham . . .

Hvor besynderligt det end maa synes, kan den grundigste og sikreste Befrielse fra alle de Ulykker, som Menneskene paaføre sig selv, og fra den frygteligste af dem alle — Krigen — opnaas, ikke ved nogle ydre, almindelige Forholdsregler, men kun ved det simple Spørgsmaal af hvert enkelt Menneske til Samvittigheden, saaledes som Kristus for 1900 Aar siden foreslog — at Enhver skulde tænke sig om og spørge sig selv om, hvem han er, hvorfor han lever, og hvad han skulde og ikke skulde gøre.

Det Onde, hvorunder vor Tids Mennesker lider, er Resultatet af den Kjendsgjerning, at Flertallet lever uden det, som alene yder den menneskelige Virksomhed en fornuftig Rettesnor — uden Religion, ikke den Religion, som bestaar i Troen paa Dogmer, i Opfyldelsen af Ritualet, som yder en behagelig Adspredelse, Trøst, Opmuntring, men den Religion, som knytter Mennesket til Gud og derfor giver al menneskelig Virksomhed en almindelig højere Retning, og uden den staa Menneskene paa Dyrenes Standpunkt og endog lavere. Dette Onde, som leder Mennesket til uundgaaelig Ødelæggelse, har vist sig med særlig Kraft i vor Tid, fordi Menneskene, der have mistet al fornuftig Rettesnor i Livet og sat alle Kræfter ind paa Opdagelser og Forbedringer, især paa det tekniske Omraade, have udviklet en uhyre Magt over Naturkræfterne, men da de ikke have haft nogen Vejledning til fornuftig Anvendelse af denne Magt, have de naturligt brugt den til Tilfredsstillelsen af deres laveste og mest dyriske Tilbøjeligheder . . .

Mennesket har intet; Valg han maa enten være Slave af den mest samvittighedsløse og frækkeste iblandt Slaver eller ogsaa Guds Tjener, thi for Mennesket er der kun een Vej til Befrielse — at forene sin Villie med Guds Villie. Mennesker kunne ikke ophøre med at være Dyr eller Slaver, naar de ere berøvede Religionen, Nogle, fordi de selv forkaste Religionen, Andre, fordi de som Religion erkjende disse ydre afskrækkende Former, som have afløst den, og kun ledes af deres personlige Lyster, Frygt, menneskelige Love og fremfor Alt gjensidig Hypnotisme, og ingen ydre Anstrengelser kunne udrive dem af denne dyriske eller slaviske Tilstand, thi det er kun Religionen, der gjør et Menneske fri.

Og de fleste Mennesker i vor Tid ere berøvede den."

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Lørdag den 1 Oktober 1904

En litterær Mission.

Kirkens assisterende Historieskriver, Andrew Jenson, ankom den 21 September til Kjøbenhavn. Den fornemste Hensigt med hans Ankomst hertil er at udgive Joseph Smiths Levnedsløb i det dansk-norske Sprog. Den første dansk-norske Udgave af dette fortrinlige Værk blev i 1879 trykt i Salt Lake City; men Oplaget er nu helt udsolgt, og da kun faa Exemplarer deraf ere naaede til de skandinaviske Lande, have Kirkens Autoriteter anset det for betimeligt at foranstalte en ny Udgave af Bogen her. Manuskriptet til denne Udgave er nylig blevet gjennemset og forbedret af Præsident Anthon H. Lund og Ældste Andrew Jenson, og Indholdet er forøget. Bogen vil uden Tvivl for vore Læsere være en kjærkommen Forøgelse af Kirkens sparsomme historiske Litteratur i Skandinavien.

Hundreder af Bøger, skrevne af forskjellige Forfattere, ere blevne udgivne imod os, og de have bragt saavel vor historiske som religiøse Stilling i Miskredit. Det maa derfor siges at være paa høje Tid, at vore Ældster faa et virksomt Middel i Hænde til Forsvar og Oplysning om den Mand, som var et Redskab i Guds Haand til at gjenoprette hans Kirke paa Jorden. Dette Værk indeholder ikke alene Joseph Smiths egne Optegnelser; men ogsaa hans Venner og Paarørende, som vare om ham i flere Aar og kjendte ham, meddele deres Vidnesbyrd om hans Livshistorie. Joseph Smith giver i sine Optegnelser en enkel, letfattelig Skildring af Herrens vidunderlige, men dog ligefremme Handlemaade; han fortæller paa sin ukunstlede Maade, hvorledes Gud styrede hans Fjed fra hans Ungdomsdage — da Herren talede til ham, ligesom han aabenbarede sig for Profeten Samuel i hans unge Aar — og til han i sin Manddom og Kraft stod som Leder for Kristi sande Kirke paa Jorden. Det er en enestaaende Levnedshistorie, og den burde læses med Eftertanke af alle sandhedselskende Mennesker.

Vi hilse Broder Jenson hjertelig Velkommen og ønske ham Lykke og Velsignelse i hans ansvarsfulde litterære Arbejde.

Indbydelse.

Alle vore Missionærer, som virke i den skandinaviske Mission, indbydes venligt til Konferencen i Stockholm og til at deltage i Højtideligheden ved Missionshusets Indvielse, der vil finde Sted Lørdag den 22 Oktober. Konferencen vil blive fortsat de følgende 3 à 4 Dage. Det forventes, at flere af Kirkens Autoriteter ville være tilstede.

Alle, som ønske at benytte Anledningen og tage ad Jernbanen fra Malmø, bedes snarest mulig indsende deres Navne til dette Kontor, da Jernbanekompagniet i Malmø har lovet os nedsat Taxt, naar et vist Antal tager Billet.

Anthon L. Skanchy,
Præsident over den skandinaviske Mission.

„Ikke Noget at komme for".

Vor Tids Gejstlighed er stærkt rystet over, at de unge Mænd ikke søge Kirkerne. Ikke alene er deres Deltagelse i Gudstjenesten ringere, end den burde være, men den aftager ligefrem i en højst foruroligende Grad. Hr. Edward Bok, Redaktøren af Ladies Home Journal, har undersøgt Sagen, og han er kommen til den Slutning, at de unge Mænds Kirkegang er gaaet ned med otte Procent i Løbet af de sidste ni Aar.

Overfor Hr. Bok udtalte flere Præster, at Aarsagen hertil maatte søges i de mange Søndagsfornøjelser; Andre gave Boldspillet Skylden, atter Andre Cyclen. Men ude paa Landet, hvor Boldspillet ikke dyrkes, og hvor der jo ikke er Adgang til de mange Søndagsfornøjelser, fandt Hr. Bok, at Forholdet var det samme. Hvad var Aarsagen der? Han begyndte nu at udspørge de unge Mænd, og Svaret var som Regel: „Man høster ikke noget Udbytte af de Prædikener, man hører, saa det er ikke Umagen værd at gaa i Kirke for deres Skyld; der er ikke Noget at komme for." En ung Mand sagde om en bestemt Præst: „Han er ikke praktisk. Det er Altsammen Theori, Ord og atter Ord. Han synes ikke at have været ude i Verden blandt Menneskene. Han har altfor meget studeret gamle Palæstina- og Kloster-Historier og kjender ikke Mennesker, kun Bøger. Jeg troede en Tid, at det kun var mig, der havde denne Mening; men Fader mener det samme, skjøndt det faldt ham svært at tilstaa det. Nu gaar han heller ikke mere i Kirke."

Dette Svar, mener Hr. Bok, er det rigtige paa Spørgsmaalet om, hvorfor de unge Mænd ikke i større Antal besøge Kirkerne, og han slutter saaledes:

„Jeg har i mange Aar overvejet denne Sag angaaende de unge

Mænd og Kirkerne, og jeg er kommen til den Slutning, hvad enten Præsterne synes om det eller ikke, at Fejlen ligger mere i deres Prædikener end i Utilbøjelighed hos de unge Mænd til at komme og høre dem. Saasnart den unge Mand synes om det, der bliver prædiket; saasnart han faar Indtryk af, at der er Noget at komme for, vil han uden Tøven søge Kirken."

Vi tro, at der er mere Sandhed i dette, end mange Præster kunne eller ville indse. Deres Prædikener ere altfor ofte lange og brede og formaa aldeles ikke at fængsle Tilhørerne. De tale paa egne, paa Valgmenigheders og paa Regjeringers Vegne, nagtet de ikke have noget specielt Budskab til Folket. De tale og tale i den Herres Navn, som de neppe kjende, naar det kommer til Stykket, og de prøve at behage, at underholde, fordi det nu engang er deres Levebrød.

Men dette er kun den ene Side af Sagen. Der er en anden. Det er ikke sikkert, at alle unge Mænd længes efter at gaa derhen, hvor de kunne modtage Undervisning, eller at de holde sig borte fra Steder, hvor de ikke kunne høste aandeligt Udbytte og berige deres Forstand. Hvor mange af dem ville af Kjærlighed til Kundskaben overvære de Forelæsninger, som holdes paa de forskjellige Læreanstalter? Vilde vore Forelæsningsværelser ikke blive tyndt besatte, hvis Hensynet til Forældre og Venner og til de unge Mænds Fremtidsstilling ikke gjorde sig gjældende og til en vis Grad nødte dem til at møde. Have de fleste ikke erfaret, at mange unge Mennesker hellere ville overvære tarvelige Skuespil, Sportskampe og deltage i Varietelivet, letfærdige Selskaber o. lign.? Grunden hertil er sikkert ikke, at der paa saadanne Steder er „Noget at komme for", men fordi det falder i de Unges Smag.

Forholdet er i Virkeligheden dette, at de lade ligesaa haant om at læse i Bibelen som om at gaa i Kirke. Det vil maaske interessere dem at læse en tarvelig Novelle, medens de finde det kjedsommeligt at læse et Kapitel af Evangelierne, der skildrer Frelserens Liv. Maa det ikke indrømmes, at det er, fordi man mener, at der i Bibelen ikke er „Noget at komme for". De, som gaa i Kirke om Søndagen for at tjene Gud, ville altid finde „Noget at komme for". Særlig ville de, som have det Privilegium at sidde under deres Røst, som forkynde det specielle Budskab, at Gud atter har talet til Jorden, finde, at netop der er „Noget at komme for".

Folket, som i Lignelsen blev indbudt til Kongesønnens Bryllup, undslog sig ikke ved at komme, fordi der ikke var „Noget at komme for". De ringeagtede simpelthen Indbydelsen og bleve hjemme, En ved sin Gaard, en Anden ved sin Forretning osv. Denne Lignelse er et tro Billede af vor Tid. Menneskenes Hjerter vende sig bort fra Gud. De søge som de indbudte Gjæster at finde Undskyldninger i deres daglige Anliggender og deres egne egenkjærlige Lyster.

Efteraarskonferencerne i Norge.

Christiania.

Konferencen aabnedes den 20 August om Aftenen Kl. 8 i Missionshuset, Østerhaugsgaden 27. Af Missionærer vare nærværende: Præsident over den europæiske Mission, Heber J. Grant, Præsident over den skandinaviske Mission, Anthon L. Skanchy, samt Missionærerne, som virke i Konferencen.

Konferencepræsident Gilbert Torgersen præsiderede og bød de Forsamlede Velkommen. Derefter talede Ældsterne Peter C. Carlston, John E. Swenson, Peter Knudsen, Herman F. Thorup, Geo. A. Jorgensen, Niels P. Nielsen jun. og Ole Andersen. Til Afvexling sang en Mandskvartet: „O, min Fader, du som kjender". Derpaa fremstod Præsident Heber J. Grant med Ældste Otto J. Monson som Tolk. Han indprentede de Hellige Nødvendigheden af at meddele deres Vidnesbyrd og Kundskab om Evangeliet til andre Mennesker og omtalte Pligtforsømmelsernes Følger. Han havde aldrig kjendt nogen pligtopfyldende Mand i denne Kirke, som var faldet fra Troen, men derimod flere af den modsatte Beskaffenhed. Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Herman H. Danielsen.

Den 21 August, Søndag Form. Kl. 10½, afholdtes en Søndagsskoleforhandling under Ledelse af Forstander Anders O. Ingjærd. Repræsentanter for de 6 Skoler i Konferencen afgave Rapporter. Præsidenterne Grant og Skanchy opmuntrede Børnene med faderlige Ord.

I Mødet Søndag Efterm. Kl. 3 foreslog Præsident Gilbert Torgersen Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn. Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Ældste Axel L. Fikstad og Præsident Skanchy vare Mødets første Talere. Præsident Grant, med Otto J. Monson som Tolk, sagde, at det havde glædet ham særdeles at hilse paa de skandinaviske Hellige. Han dvælede særlig ved Frelserens Mission. Selv om vi som hans Efterfølgere bleve foragtede, kunde vi dog glæde os ved Sangens inspirerende Ord: „Alt er vel! Om Hytten paa vor Rejse brydes ned — Alt er vel!"

I Aftenmødet Kl. 7 talede Ældste Geo. A. Knudsen, der havde virket som Missionær i Trondhjems Konference. Han lignede vor Kirkes fuldkomne Organisation med Kirken, da Paulus levede. Præsident Skanchy sagde, at han var kaldet som en Evangeliets Budbærer af Herrens bemyndigede Tjenere, der besad den samme Myndighed som Petrus i gamle Dage. Han omtalte Petrus Syn og Hedningernes Indpodning i det sande Olietræ, hvorved de bleve delagtige i Guds Velsignelser. Til Afvexling foredrog Præsident Grants Datter en engelsk Sang.

Præsident Grant talede derpaa om sin Mission i Japan. Han havde hovedsagelig opholdt sig i Hovedstaden Tokio, hvor han til en Begyndelse kun havde ringe Held med sig. Tre Mænd annammede Evan-

geliet, men bleve ikke længe trofaste. Den første røvede af Missionærernes Penge, den anden besøgte ingen Møder i Løbet af 15 Maaneder, og den tredie forlangte at blive udelukket. Det japanske Folk var som et Hele det mest energiske Folk, han havde set og talt med. De besad et større Lærenemme end andre Nationer, hvorfor de ogsaa i de sidste Aartier ere gaaede fremad med Kæmpeskridt. Han omtalte Japanernes store industrielle Udvikling og nævnede deres gode Karaktertræk, som mange Folk havde en fejl Opfattelse af. Deres Renlighedssands var f. Ex. langt større end mange europæiske Nationers. Han skildrede paa en livlig Maade deres daglige Levemaade. Japanerne vare meget patriotiske og villige til naarsomhelst at ofre deres Liv for Fædrelandet. Det var særlig vanskeligt at lære det japanske Sprog, som har et Alfabet af ikke mindre end 8,500 Bogstaver, medens det norske kun har 27; det maa desuden tales og skrives højst forskjelligt; men det vilde ikke vare længe, før dette Folk tilegnede sig det engelske Sprog. Naar vore udsendte Missionærer havde lært Sproget tilstrækkeligt, vilde forskjellige Skrifter og Bøger og Mormons Bog blive oversatte paa Japansk. Der var oprettet Søndagsskoler, som vare godt besøgte. Med Tiden vilde mange annamme Evangeliet i den opgaaende Sols Land. Til Afvexling sang Koret Davids 18 Salme.

Præsident Gilbert Torgersen udtalte sin Glæde over de ypperlige Lærdomme, som kom frem paa Konferencen. Han takkede Søskende for deres Venlighed og Offervillighed, hvorved denne Konference var bleven saa behagelig og hyggelig for Missionærerne. Mødet sluttede med Salmen Nr. 36 og Taksigelse af Ældste Fin H. Berg.

Mandag den 22 August Kl. 8 Aften afholdt den Kvindelige Hjælpeforening sit Aarsmøde. Repræsentanter fra Frederikshald, Frederiksstad, Røken, Drammen, Laurvig og Christiania afgave Beretning om deres Virksomhed i det forløbne Aar; den havde været til stor Trøst for de Hellige. Præsidenterne Skanchy og Grant talede derefter.

Tirsdag den 22 Marts afholdtes Grensmøde om Aftenen Kl. 8½.
Missionærerne bleve kaldede til at virke i nedennævnte Konferencer:

Christiania: Gilbert Torgerson (Konferencepræsident og Forstander); Otto J. Monson, Sekretær; John M. Thorup og Fin H. Berg. Adresse: Østerhaugsgade 27.

Frederiksstad: Axel L. Fikstad (Forst); Joseph G. Nielsen og Gustav Johansen. Adr.: Appenesgade 15.

Frederikshald: Daniel Anderson (Forst.) og Geo. A. Jørgensen. Adr: Strandsgaard.

Eidsvold: James P. Nelson (Forst.) og George Petersen. Adr.: Kirkegade 116.

Lillehammer: Geo. T. Larsen (Forst.) og Herman F. Thorup. Foreløbig Adr.: Østerhaugsgade 27, Christiania.

Röken: Herman H. Danielsen (Forst.) og Joel M. Poulsen. Adr.: Johan Isaksen, Baadstø pr. Røken.

Drammen: Nephi Hansen (Forst.) og Hyrum P. Nokleby. Adr.: Thornegade 13.

Tønsberg: John E. Swenson (Forst.) og Rudolf Stoksethe. Adr.: Møllebaksvejen 158.

Larvik: Ole H. Andersen (Forst.); Jens M. Hendricksen og Hans M. Gabrielsen jun. Adr.: Helgeiensgade 5.

Arendal: Peter W. Knudsen (Forst.) og Christian R. Rasmussen. Adr.: Kolbjørnsensgade 120.

Mandal: Peter C. Carlston (Forst.) og Owen W. Halversen. Foreløbig Adr.: Østerhaugsgade 27, Christania.

Præstedømsmøderne afholdtes Mandag den 21 og Tirsdag den 22 August. Præsidenterne Grant og Skanchy og de 26 Ældster fra Zion, som missionere i Christiania Konference, vare nærværende. Alle Ældsterne afgave Rapporter om deres Arbejde siden den sidste Konference. De følte sig alle taknemlige for det Privilegium at kunne sprede Lys og Kundskab til deres Medmennesker og kundgjøre de glade Tidender, Herren havde udsendt dem med.

Præsident Skanchy og Præsident Grant gave vigtige Instruktioner, som bleve modtagne med Opmærksomhed. Deres opmuntrende Ord vare: „Prædik Evangeliet til rette Tid og ved enhver Lejlighed og bevar fremfor Alt Guds Aand og virk og arbejd, arbejd og virk for Herrens Sag."

Uden Synd.

Af Ældste Benjamin Goddard.

„Dersom vi sige, vi have ingen Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os" (1 Joh. 1-8).

I Vinteren 1891 steg en Rejsende ud af Toget i Belton, Texas; da han var fremmed i Byen, spurgte han efter et godt Gjæstgiversted.

„Dersom De ønsker et virkelig godt Sted," fik han til Svar, „saa skulde De tage ind til „Søstrene"."

Den Rejsende lod til at blive forbauset over dette Svar, men fik som Forklaring, at den bedste Gjæstgivergaard i Byen ledes af „de hellige Søstre", en lille Forening af Kvinder, som havde indviet sig selv til Gud.

Dels af Nysgjerrighed og dels for at sikre sig det bedste Opholdssted tog den Rejsende ind paa det nævnte Hotel og blev ogsaa punktlig indskrevet. Huset var vel holdt, Værelserne og Møblerne vare fuldstændig rene, Gjæsterne havde Sæde ved velordnede Borde og fik serveret fortrinlige og veltillavede Maaltider, og dog maatte den Besøgende tilstaa for sig selv, at han følte sig uhyggelig til Mode, næsten som berørt af noget unaturligt.

Kvinderne vare af alle Aldre, Nogle Enker, Andre fraskilte Koner og Resten Piger, som frivilligt havde givet Afkald paa Ægtestanden og i en Selvopgivelsens Aand søgte Helliggjørelse i den „enlige Lyksalighed". I mange Lande og blandt mange Sekter kan man møde den samme

Klasse Folk, og der gjøres ofte Anstrengelser for at bortrydde denne sekteriske Selvretfærdighed.

En af de senere Erfaringer, som den Rejsende gjorde med Hensyn til disse Særtroende, skriver sig fra sidste Aar paa Tempelpladsen i Salt Lake City.

Det var i en Samtale med to fremmede Herrer; de senere Dages Tilkjendegivelser drøftedes, lige fra Profeten Josephs Syn, de himmelske Sendebud og Guds Aabenbaringer til denne Profet.

Tilsidst spurgte en af de Fremmede, om en Sidste-Dages Hellig faldt fra Guds Naade.

„Aa, ja", var Svaret.

„Begaa Hellige nogensinde Synd?" spurgte den Anden videre.

„Ja, uheldigvis gjøre de det undertiden", svarede Ældste X.

Med et selvbehageligt Smil sagde den Fremmede: „Saa have altsaa eders Profets Syner, Englebetjening og guddommelige Aabenbaringer intet nyttet eder; thi saa ere I endnu ikke „fødte af Gud"."

Det var næsten unyttigt at søge at overbevise ham om, at de Sidste-Dages Hellige ere „fødte paany af Vand og Aand" ved Daab af En, som havde Myndighed dertil (Joh. 3: 5).

„Hvis altsaa", var det rede Svar, „I ere „overgaaede fra Døden til Livet" og helligede ved Troen, ere I ude af Satans Magt. I tolv Aar har jeg levet med Kristus, gjort hans Villie og hverken i Tanke eller Gjerning begaaet nogen Synd." Og han læste med Selvtillid følgende for at støtte sin Udtalelse:

„Hvo, som gjør Synd er af Djævelen . . . Hver den, som er født af Gud, gjør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver i ham, og han kan ikke gjøre Synd, fordi han er født af Gud" (1 Joh. 3: 8-9). Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men hvo, som er født af Gud, vogter sig selv, og den Onde rører ham ikke" (Joh. 5: 18).

Efter at den Fremmede i nogen Tid havde fortolket disse og lignende Citater for at støtte sin Paastand om Helliggjørelse, blev der givet Ældste X. Lejlighed til at fremføre sine Anskuelser om det foreliggende Emne. De ovennævnte Skriftsteder synes tvetydige, men skulle tydelig nok ikke oversættes som ovenfor. Johannes siger i det samme Brev:

„Mine Børn! dette skriver jeg til eder, for at I ikke skulle synde; men dersom Nogen synder, have vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den Retfærdige" (1 Joh. 2: 1).

Det er klart nok af Slutningen, at de, han skriver til, vare udsatte for at synde. I Kristi Lignelse om Vintræet og dets Grene lægges dog Vægt paa en bestandig Vagtsomhed og Gudsfrygt: „Jeg er Vintræet, I ere Grenene. Hvo, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet Intet gjøre. Om Nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Gren og visner."

I den førnævnte Epistel gjentager Johannes ogsaa Formaningen:

„Dersom det, som I hørte fra Begyndelsen, bliver i eder, skulle og I blive i Sønnen og i Faderen" (1 Joh. 2: 24).

Skrøbelighederne hos „de Hellige i Kolossen, de troende Brødre i Kristus", kjendte Paulus godt, da han henvendte sig til dem i følgende Ord:

„Men nu aflægger ogsaa I alle disse Ting, Vrede og Hidsighed, Ondskab, Bespottelser og slem Snak af eders Mund. Lyver ikke mod hverandre, I, som have afført eder det gamle Menneske med dets Gjerninger" (Koll. 3: 8-9).

Hvis disse Citater ere utilstrækkelige, henledes Opmærksomheden paa Jesu Advarsel:

„Ser til, at Ingen forfører eder ... Mange falske Profeter skulle opstaa og forføre Mange ... Men hvo, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig" (Matt. 24: 4, 11, 13).

Paulus' Raad til Menigheden i Korinth burde nøje overvejes af Alle, som gjøre Fordring paa Syndefrihed:

„Fremdeles minder jeg eder, Brødre! om det Evangelium, som jeg forkyndte eder, hvilket I og annammede, i hvilket I og ere vedblevne, ved hvilket I og blive salige, dersom I beholde det efter den Tale, hvormed jeg forkyndte eder det, medmindre I have hørt letsindigen."

Frelse og Ophøjelse ere begge betingede af visse Ting, og de Sidste-Dages Hellige opmuntres til Aarvaagenhed og gode Gjerninger, saa at de tilsidst maa blive frelste i Guds Nærværelse.

„Derfor bliver stadig i den Frihed, hvormed Kristus frigjorde os, og lader eder ikke atter tvinge under Trældoms Aag" (Gal. 5: 1).

Det er jammerligt at tænke sig, at mange gode Folk villigt lade sig bedrage af vor Saligheds Fjende trods den hellige Skrifts ligefremme Lærdomme. Det er næsten umuligt at bortfortolke Betydningen af Paulus' Mening:

„Synde vi med Villie, efter at have annammet Sandhedens Erkjendelse, er der ikke Offer mere for Synden, men en frygtelig Forventelse af Dommen og en brændende Nidkjærhed, som skal fortære de Gjenstridige" (Hebr. 10: 26-27).

Videre Kommentar synes næsten overflødig, men for den alvorlige Undersøgers Skyld erindres Læseren om, at netop de, som have adlydt Kristi Lærdom ved at øve Tro og „Omvendelse fra døde Gjerninger", som have modtaget Daabens Ordinance, og som „have smagt den himmelske Gave, ere blevne delagtige i den Helligaand og have smagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter", kunne bevislig falde fra Troen og svigte deres Pligt mod Gud; hvorledes skulde det ellers være „umuligt, hvis de falde fra, atter at forny dem til Omvendelse" (Hebr. 6: 4-6).

Sammenlign med det foregaaende ogsaa Apostelen Peters Advarsel:

„Thi dersom de, der have undflyet Verdens Besmittelser ved den Herres og Frelsers Jesu Kristi Erkjendelse, igjen lade sig indvikle deri og overvindes, da er det Sidste med dem blevet værre end det Første. Thi det havde været dem bedre, at de ikke havde kjendt Retfærdighedens Vej, end at de, der de kjendte den, have vendt sig fra det hellige Bud, som var dem overantvordet" (2 Peter 2: 20-21).

Efter en omhyggelig Overvejelse af det Foregaaende kan man paany rejse det Spørgsmaal: „Hvorledes skal man da forklare de førnævnte Steder i Johannes førstnævnte Epistel?"

„Hver den, som er født af Gud, gjør ikke Synd .... og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud."

„Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men hvo, som er født af Gud, vogter sig selv, og den Onde rører ham ikke."

Det er allerede paavist, at denne Udlæggelse i Oversættelsen modsiges af Epistlens Forfatter og er fuldstændig i Strid med Aanden i Kristi Lærdomme og ligeledes med hans Apostles.

Vi indanke derfor disse Steder for en nyere Inspirations Dom, der findes i Profeten Joseph Smiths Oversættelse, som harmonerer med Mesterens Lærdomme og beviser, at det nittende Aarhundredes Profet besad den samme Profetiens Aand, der karakteriserede „de hellige Guds Mænd, som talede drevne af den Helligaand" (2 Peter 1: 21).

Den inspirerede Oversættelse lyder:

„Hver den, som er født af Gud, vedbliver ikke i Synd, fordi Guds Aand bliver i ham, og han kan ikke fortsætte i Synd, fordi han er født af Gud og har modtaget Forjættelsens Helligaand" (1 Joh. 3: 9).

„Vi vide, at hver den, som er født af Gud, vedbliver ikke i Synd; men hvo, som er bleven født af Gud og bevarer sig selv, han overvindes ikke af den Onde" (1 Joh. 5: 18).

Den inspirerede Oversættelse af Bibelen bringer Klarhed paa mange Punkter, som den forstandige Læser har maattet opfatte som Selvmodsigelse af Bibelens Ord. Vi maa derfor i Sandhed ofre Tak og Pris til Gud for Aabenbaringens Lys, som har givet hans troende Børn ny Fortrøstning til de hellige Skrifter.

(»Young Womans Journal.«)

Indhold:

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).